

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
34 Гж. 2543/2024
30.10.2024. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Оливере Јовановић, председника већа, Милице Златковић и Неле Алексић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Васиљевић, адвокат из Мајданпека, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Слободан Јоновић, адвокат из Доњег Милановца, ради опозива уговора о поклону, вредност предмета спора 200.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Мајданпеку П. бр. 572/2023 од 03.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 30.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Мајданпеку П. бр. 572/2023 од 03.04.2024. године тако да гласи:

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, тужбени захтев тужиоца АА из ..., којим је тражио да се по основу неблагодарности туженог ББ из ... према тужиоцу, као поклонодавцу, опозове уговор о поклону непокретне имовине од 06.07.1990. године, који је закључен између АА из ... као поклонодавца и туженог ББ из ..., као поклонопримца, који је оверен од стране Општинског суда у Мајданпеку Ов. I ... од 09.07.1990. године.

ОБАВЕЗУЈЕ се тужилац АА да туженом ББ, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 175.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је по основу неблагодарности туженог према тужиоцу, као поклонодавцу, опозван уговор о поклону непокретне имовине од 06.07.1990. године, који је закључен између тужиоца, као поклонодавца и туженог, као поклонопримца, који је оверен од стране Општинског суда у Мајданпеку Ов. I ... од 09.07.1990. године. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 150.600,00 динара.

Против првостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу, због свих

законом предвиђених разлога, са предлогом Апелационом суду да првостепену пресуду укине и врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи у смислу жалбеног предлога.

Тужилац је поднео одговор на жалбу са предлогом Апелационом суду да жалбу туженог одбије као неосновану.

Испитујући првостепену пресуду, сходно одредби чл. 386 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13, 74/13, 55/14, 87/18, 18/2020 и 10/2023 - др. закон), Апелациони суд је нашао да је жалба туженог основана.

Првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП на које Апелациони суд пази по службеној дужности. Међутим, основано се жалбом туженог указује да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, због чега је побијана пресуда морала бити преиначена.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим закључио уговор о поклону дана 06.07.1990. године, оверен пред Општинским судом у Мајданпеку Ов. I ... од 09.07.1990. године. Наведеним уговором тужилац, као поклонодавац поконио је туженом, свом сину, непокретну имовину, између осталог и парцелу са старом кућом на којој је тужени изградио и нову кућу. Након закључења уговора тужилац и његова супруга, мајка туженог, сведок ВВ наставили су да живе у старој кући, али су имали и кључ нове куће чији су приземни део користили и то конкретно купатило, веш машину и замрзивач. Тужени са породицом живи у иностранству и долази у Србију за време годишњег одмора. Односи између странака су и пре и након закључења уговора о поклону били добри, при чему је тужени новчано помагао својим родитељима. До погоршања односа дошло је 2022. године када је син туженог, сведок ГГ, док је боравио у Србији случајно сазнао да је тужилац, његов деда део своје имовине преписао својим ћеркама, сестрама туженог, између осталог и парцелу коју је претходно њему обећао. Након сазнања, сведок ГГ је одузео од супруге тужиоца, сведока ВВ кључ од нове куће и о томе обавестио туженог који је пар дана након тога дошао у Србију. Из револта услед имовинског располагања тужиоца, тужени одузети кључ нове куће није вратио тужиоцу, него је намирнице тужиоца и сведока ВВ избацио самоиницијативно из замрзивача у новој кући, затим тражио да се иселе, давао им рок за исељење, говорио да ће порушити кућу у којој они живе и довести булдожер, називајући кућу у којој живе руглом. Тужени осим наведеног није претио тужиоцу и његовој супрузи у смислу напада на живот и тело, при чему након овог догађаја између странака више није долазило до вербалних расправа. Односи између странака су остали поремећени, односно они нису наставили да комуницирају. Међутим, по судском поравнању закљученом у поступку П. бр. ..., који се водио по тужби тужиоца и његове супруге, сведока ВВ због сметања поседа пред Општинским судом у Мајданпеку, тужени им је предао кључеве од улазних врата нове куће, и омогућио приступ купатилу, ходнику, подруму као и замрзивачу који се налази у ходнику предметне куће све до решавања питања својине на предметној кући, што је предмет поступка који се води по тужби тужиоца и сведока ВВ пред истим судом посл. бр. П.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, Апелациони суд оцењује да је првостепени суд оценом навода парничних странака, њихових исказа и исказа сведока, као и писаних доказа, правилном применом члана 8. Закона о парничном поступку утврдио чињенично стање, али да је на тако утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право оцењујући да су испуњени услови за опозив уговора о поклону Ов. I ... од 09.07.1990. године, јер је у радњама туженог садржана груба неблагодарност.

Уговор о поклону није регулисан позитивним прописима, па се одредбе о опозиву тог уговора налазе у правним правилима имовинског права. По параграфу 567. Српског грађанског законика, који се у конкретном случају примењује на основу Закона о неважности правних прописа донетих пре 06. априла 1941. године и за време непријатељске окупације ("Службени лист СНРЈ", број 86/46), дародавац може опозвати поклон, између осталог, у случају када поклонопримац покаже велику неблагодарност према поклонодавцу наносећи штету његовом животу, телу, части и нарушавајући његову слободу и имање.

Сагласно наведеном, разлог за опозив поклона није свака већ само велика (груба) неблагодарност (незахвалност) коју поклонопримац испољи након учињеног поклона повређујући живот, тело и част поклонодавца, односно нарушавајући његову слободу и имање. Постојање грубе неблагодарности је фактичко питање које суд цени узимајући у обзир све околности конкретног случаја, ценећи га као вредносно мерило у контексту правила морала и добрих обичаја. Наиме, цене се следеће околности: владање поклонопримца и његов утицај на касније односе са поклонодавцем, раније држање оба уговарача и њихово уобичајено опхођење, да ли се ради о усамљеном случају или хроничном поремећају, да ли је присутна жеља да се однос поправи, да ли је поклонодавац испровоцирао поклонопримца.

По оцени Апелационог суда у конкретном случају у радњама и понашању туженог, супротно закључивању првостепеног суда нема грубе неблагодарности, због које би требало опозвати уговор о поклону у смислу члана 567. Српског грађанског законика.

У конкретном случају, речи туженог да се тужилац и његова супруга иселе из старе куће, давајући им рок за иселење, уз претње да ће довести булдожер и порушити кућу у којој они живе, називајући је руглом, по оцени Апелационог суда иако имају значај увредљивог понашања, саме по себи се не могу окарактерисати грубом неблагодношћу. По оцени Апелационог суда имајући у виду односе странака пре наведеног догађаја, околности које су довеле до тог вербалног сукоба и понашање странака након наведеног догађаја, понашање туженог и његове радње последица су одређених међусобних неслагања које се тичу имовинског располагања тужиоца и не могу имати карактер грубе неблагодарности. Предметни догађај може се дефинисати као породичан сукоб који се догодио и завршио, више се није понављао. Осим наведеног догађаја, између странака више није било вербалних расправа у којима је тужени вређао тужиоца или нанео штету његовом животу, телу или части. Напротив, тужилац и његова супруга су наставили да живе у старој кући, а у међувремену враћен им је и кључ од нове куће коју сада такође могу да користе на начин на који су то чинили и раније. Имајући у виду наведено, те чињеницу да је поклон учињен пре више од 30 година, а односи између странака су поремећени последње три године када је дошло до вербалног сукоба који је испровоциран

сазнањем о имовинском располагању тужиоца имовином коју је обећавао сину туженог, такво понашање не може се по оцени Апелационог суда окарактерисати као груба неблагодарност. Притом, судски поступци које је тужилац са својом супругом, сведоком ВВ након наведеног догађаја покренуо према туженом, поред овог судског поступка, указују да не постоји жеља код тужиоца да се односи са туженим поправе, због чега по оцени овог суда ни чињеница да су односи међу странкама од наведеног догађаја остали поремећени и да они више нису у контакту нема значај грубе неблагодарности, као разлога за раскид спорног уговора, јер је тужилац таквим поступањем допринео томе да се односи између странака након наведеног догађаја не поправе.

Имајући у виду све наведено, по налажењу овог суда, понашање туженог у конкретном случају нема тежину која би у присуству осталих утврђених чињеница могло да доведе до оцене о грубој неблагодарности према поклонодавцу, те како се тужилац током првостепеног поступка није позивао на осиромашење, као други разлог због којег се може тражити опозив уговора о поклону, Апелациони суд је преиначио побијану пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Туженом који је успео у спору припадају трошкови целог поступка на основу члана 165. став 2. у вези са члановима 153. став 2. и 154. ЗПП. Висина је одмерена на име тражених трошкова за састав одговора на тужбу у износу од 13.500,00 динара, за заступања на шест одржаних рочишта по 18.000,00 динара, као и за састав жалбе од 01.07.2023. године и жалбе од 08.05.2024. године у износу од по 27.000,00 динара, све према важећој адвокатској тарифи у време пресуђења. Трошкови су одмерени на основу означене вредности предмета спора од 200.000,00 динара. Туженом нису признати трошкови сведока ГГ и ДД, у виду трошкова превоза, с обзиром на то да тужени није доставио доказе да је наведене трошкове платио сведоцима.

Применом одредаба чл. 394 ст. 1 тач. 4 и чл. 401 ст. 1 тач. 3 ЗПП, Апелациони суд је одлучио као у изреци ове одлуке.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 30.10.2024. године, 34 Гж. 2543/2024

**Председник већа-судија,
Оливера Јовановић**

**Тачност преписа потврђује
управитељ судске писарнице**